

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Róczy János

Cím:

A Római-parti camping

Forrás:

Idegenforgalom

1964. sept.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy

613.41

Hely

Idő

"1964"

Személy

Helyszám

Budapestnek csak egy I. osztályú campingje van. Prospektusa így ismerteti: árlatos környezetben találjuk a Római-parti Campinget. Hat hektárnyi területen fekszik. Színes sátraival, kis faházaival már messziről feltűnik, ha gépkocsival a Római-fürdő környékén járunk.

A camping, vagy magyarul sátor-tábor, nem éppen városba illő jelenség. A sátorélet a nomád életmód felelevenítése, felújítása, szembeszállítás az elemekkel, a természettel, kemény, katonás életforma. Mégis egyre többen választják, mert előnyösebbnek tartják, mint a szállodai elhelyezést. Nemcsak azzal dicsérik a campinget, hogy olcsóbb, hanem azzal is, hogy kényelmesebb a szállodánál.

Mi lehet ott kényelmes?

— Az, — mondta a camping gondnoka — hogy ide mindenki többé kevésbé magával hozza az otthonát. Gépkocsijából előveszi a sátrát, a felszerelést, a megszokott tárgyakat és otthoni rendjének, szokásainak megfelelően rendezkedik be. — Lám, az ott, magával hozta a kispárnáját is. Londonból jött. Megszállt Párizs környékén, Genfben, Sanct Moritzban, a Gross Glockner alatt, majd Bécsben és most itt a Római-parton. És mindenütt, éjszaka, erre a kispárnára hajtotta a fejét.

Közelebb mentem a sátorhoz. Az egyik oldallapja fel volt hajtva és egy rózsaszínű, duzzadó gumiagyon

ott feküdt a hófehér kispárna. Három sarka szép hegyes, a negyedik azonban összezsugorodott, összetöpreődött.

A gondnok észrevette, hogy mit figyelek. — Úgy fekszik le minden este — magyarázta — hogy szájába veszi a párna egyik csücskét, s addig rágcsgálja míg el nem alszik. — Ne csodálkozzon, itt mindent tu-

A Római-parti CAMPING

dunk a vendégekről, hiszen életük nagyrésze a szemünk láttára, a sátor környékén zajlik le. Megismerjük egymás jellemét, rendszeretét, szokásait. Amott például, az a hatalmas testű holland férfi, konok, kemény jellem.

A konok holland sátra mögött egymásnak fordulva két hatalmas, családi sátor állott. Látszott, hogy mindkettőben gyermekek is tanyáznak. Kardok, íjjak, pajzsok, sőt egy kis géppisztoly is függött az előtérben leszúrt karókon.

— Abban egy török család, ebben meg egy osztrák család lakik — sutogta a gondnok — három-három

gyerekek. Fiúgyermekek mind. A gyerekek nagyon szerethetik a történelmet, mert tegnap kegyetlen harc tört ki közöttük. A XVI—XVII. századbeli török és osztrák küzdelmeket vívták újra. A dolog játéknak indult, de aztán nézeteltérés támadt közöttük a csaták eredményét, kiemelését illetően. Mindkét fél úgy tanulta az iskolában, hogy ők győztek le a másik felet.

A megegyezést végül is a gondnok hozta létre. De nem arra hivatkozott, amire számítottam. Kézenfekvő lett volna azt mondania: Uraim, törökök és osztrákok, annakidején a mi földünkön, magyar földön döntötték el a vitás kérdéseket és ennek mi vallottuk kárát. Legyenek nagylelkűek és hozzák helyre azt, amit a történelem elhibázott. Béküljenek ki itt a mi földünkön, a Duna mellett, kössenek barátságot. Jó magyar bort adunk hozzá! — Elvégre ez nekünk idegenforgalmat jelent!

A gondnok azonban nem ezt mondta. Hanem azt, amivel én ismertetésemet elkezdtem: a Római-parti tábor fővárosunk egyetlen I. osztályú campingje. Budapest összes szállodája zsúfolt, ma egyetlen szabad férőhelyet sem találunk. Ha szeretnek itt lenni, béküljenek ki!

Ők pedig megértették az okos magyar szót és kibékültek.

RÓCZAY JÁNOS